

Οι χώρες της Δυτικής Ευρώπης, αποφάσισαν να αφήσουν στην άκρη τους μεταξύ τους εθνικιστικούς ανταγωνισμούς – που οδήγησαν σε δύο παγκόσμιες πολεμικές αναμετρήσεις, με εκατομμύρια ανθρώπινα θύματα – και δημιούργησαν την Ενωμένη Ευρώπη προκειμένου να προωθήσουν όλες μαζί τα κοινά συμφέροντά τους. Αφού το έκαναν αυτοί οι λαοί, εμείς γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε το ίδιο;

Κύριε Σημίτη, μην επαναλάβετε με την Τουρκία, το λάθος Μητσοτάκη με τα Σκόπια

Λίγα μόνο εικοσιτετράωρα πριν από τη Διάσκεψη του Ελσίνκι, η κυβέρνηση φαίνεται σε δίλημμα για τη στάση που πρέπει να τηρήσει σε ό,τι αφορά την υποψηφιότητα της Τουρκίας για ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Πρωθυπουργός και υπουργός Εξωτερικών φαίνεται να τρέμουν τις ενδοκομματικές πιέσεις και το πολιτικό κόστος που με βεβαιότητα θα προκαλέσει η ελληνική συναίνεση στην υποψηφιότητα της Τουρκίας για ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας ετοιμάζεται να κάνει ένα ακόμα λάθος. Ένα λάθος, πολύ πολύ μεγαλύτερο από αυτό που έκανε πριν από μερικά χρόνια η κυβέρνηση Μητσοτάκη με τα

Του
Στέφανου
Μάνου

τους κανόνες συμπεριφοράς της Ευρώπης, παρά αν είναι απ' έξω. Δεν είναι όμως μόνο τα αποκαλούμενα εθνικά θέματα που θα διευκολυνθούν να βρουν λύση στα πλαίσια των ευρωπαϊκών κανόνων και διαδικασιών. Με τη διεύρυνση της Ευρώπης στην Τουρκία, διευρύνεται το πεδίο δράσης των ελληνικών επιχειρήσεων σε μια τεράστια γειτονική αγορά. Αυτό που γίνεται με το άνοιγμα των βαλκανικών αγορών για τις ελληνικές επιχειρήσεις, δεν είναι παρά μικρογραφία εκείνου που μπορεί να γίνει με το άνοιγμα της τουρκικής αγοράς. Η είσοδος της Τουρκίας στην οικογένεια των ευρωπαϊκών χωρών ανοίγει την προοπτική να ξαναβρεί ο Ελληνισμός τα ιστορικά του όρια δράσης. Στο Ελσίνκι θα κριθεί αν η Τουρκία μπορεί να θεωρηθεί υποψήφιος μέλος της Ε.Ε. Αν η Τουρκία θα αρχίσει μια μακρά και επίπονη ευρωπαϊκή πορεία που ασφαλώς θα την ωφελήσει πολύ, αλλά θα ωφελήσει πολύ και την Ελλάδα. Οι χώρες της Δυτικής Ευρώπης, αποφάσισαν να αφήσουν στην άκρη

Στο Ελσίνκι η Ελλάδα πρέπει να στηρίξει με όλες τις δυνάμεις της την τουρκική υποψηφιότητα. Διότι αυτό της συμφέρει. Αν παράλληλως επιτύχει και κάτι άλλο, τόσο το καλύτερο. Αποτυχία θα είναι αν η Τουρκία μείνει έξω από την Ε.Ε. Για την ασφάλεια της Ελλάδας και τις σχέσεις της Ελλάδας με τις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης. Για την προοπτική εισόδου της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Για τις ελληνικές επιχειρήσεις που τους περιορίζουν τα όρια δράσης τους. Για τη σταθερότητα, την ανάπτυξη, την ειρήνη σε όλη την Νοτιοανατολική Ευρώπη

τους μεταξύ τους εθνικιστικούς ανταγωνισμούς – που οδήγησαν σε δύο παγκόσμιες πολεμικές αναμετρήσεις, με εκατομμύρια ανθρώπινα θύματα – και δημιούργησαν την Ενωμένη Ευρώπη προκειμένου να προωθήσουν όλες μαζί τα κοινά συμφέροντά τους. Αφού το έκαναν αυτοί οι λαοί, εμείς γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε το ίδιο; Τι μας εμποδίζει να προωθήσουμε το πραγματικό μας συμφέρον; Πολλοί υποστηρίζουν ότι προκειμένου να συναινέσουμε στον χαρακτηρισμό της Τουρκίας ως υποψήφιας για την Ε.Ε., πρέπει να ζητήσουμε ανταλλάγματα, που αν δεν μας δοθούν, θα μας αναγκάσουν να προβάλουμε βέτο. Υποστηρίζουν, δηλαδή, ότι προκειμένου να συμβεί κάτι που ωφελεί την Ελλάδα, η Ελλάδα οφείλει να απαιτήσει ανταλλάγματα!

Παραλογισμός

Όποιος, όπως εγώ, θεωρεί την είσοδο της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως εξαιρετικά θετική εξέλιξη για τα ελληνικά συμφέροντα, πρέ-

πει να αντιληφθείται τον παραλογισμό. Αν όμως κάποιος θεωρεί – στην κυβέρνηση του κ. Σημίτη ή στη Νέα Δημοκρατία – ότι η είσοδος της Τουρκίας στην Ε.Ε. θα αυξήσει αντί να μειώσει τους κινδύνους για την ασφάλεια και ακεραιότητα της Ελλάδας, τότε η μόνη λογική και αξιοπρεπής θέση δεν είναι η συζήτηση για ανταλλάγματα, αλλά η απόρριψη της τουρκικής υποψηφιότητας.

Η Κύπρος

Πολλοί υποστηρίζουν ότι η Ελλάδα πρέπει να πει ναι στην υποψηφιότητα της Τουρκίας μόνο αν η Ευρώπη δεχθεί ένα δεσμευτικό χρονοδιάγραμμα για την ένταξη της Κύπρου. Υποστηρίζουν δηλαδή, ότι αν δεν μπορούμε να επιτύχουμε δύο θετικές εξελίξεις για την Ελλάδα, καλύτερα να μην επιτύχουμε καμία. Κατά τη δική μου άποψη, το ένα θέμα δεν συνδέεται με το άλλο. Η Ελλάδα, πάντα κατά την άποψή μου, πρέπει να υποστηρίξει την ένταξη της Κύπρου στην Ενωμένη Ευρώπη, επειδή η Κύπρος συμπληρώνει την Ευρώπη στο ανατολικότερο σημείο της και πληροί τις σχετικές προϋποθέσεις. Η Κύπρος είναι περισσότερο ώριμη για είσοδο στην Ε.Ε. από ό,τι για παράδειγμα η Τσεχία ή η Ουγγαρία. Αν λοιπόν κάτι πρέπει να κάνει η Ελλάδα, είναι να θυμίσει ότι δεν είναι διατεθειμένη να γνώμη μου ανόητο, επιχείρημα μερικών ευρωπαϊκών χωρών, ότι η ένταξη της Κύπρου πρέπει να εξαρτηθεί από τη «λύση» του Κυπριακού. Υποστηρίζω ότι η «λύση» του Κυπριακού θα βρεθεί πολύ πιο εύκολα με την Κύπρο μέσα στην Ευρώπη, παρά έξω, επειδή, μετά την ένταξη της Κύπρου, οι μεταβλητές παύουν να είναι οι Κυπριακοί. Θα περιορισθούν σημαντικά και όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα θα μπορούν πολύ πιο εύκολα να πάρουν τις αναγκαίες πολιτικές ισορροπίες.

Να στηρίξει

Στο Ελσίνκι η Ελλάδα πρέπει να στηρίξει με όλες τις δυνάμεις της την τουρκική υποψηφιότητα. Διότι αυτό της συμφέρει. Αν παράλληλως επιτύχει και κάτι άλλο, τόσο το καλύτερο. Αποτυχία θα είναι αν η Τουρκία μείνει έξω από την Ε.Ε. Για την ασφάλεια της Ελλάδας και τις σχέσεις της Ελλάδας με τις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης. Για την προοπτική εισόδου της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Για τις ελληνικές επιχειρήσεις που τους περιορίζουν τα όρια δράσης τους. Για τη σταθερότητα, την ανάπτυξη, την ειρήνη σε όλη τη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Κύριε Σημίτη και κύριε Παπανδρέου, μην κρίνετε με την υποψηφιότητα της Τουρκίας ένα πολύ μεγαλύτερο λάθος από αυτό που έγινε από την προηγούμενη κυβέρνηση με τα Σκόπια. Θα είναι ένα λάθος που θα βλάψει την Ελλάδα.

Σκόπια. Και τότε και σήμερα η πολιτική ηγεσία της χώρας, δέχθηκε, δεν εξέγησε έγκαιρα και δυναμικά στην κοινή γνώμη τι και πώς εξυπηρετεί το εθνικό συμφέρον, με αποτέλεσμα η χώρα να αποσπαστεί και να απομονωθεί σε μια λάθος πολιτική.

Ο κ. Σημίτης αντί να ηγηθεί της κοινής γνώμης, την άφησε να διαμορφωθεί άποψη για το θέμα της υποψηφιότητας της Τουρκίας σε ένα περιβάλλον ελλειψών και παραμορφωμένης πληροφόρησης. Το εθνικό δίλημμα και η ουσία του θέματος χάθηκαν και αντικαταστάθηκαν από μια αν-ουσία και εξευτελιστική ραδιοτηλεοπτική συζήτηση για ανταλλάγματα. Τα εθνικά συμφέροντα σε προεκλογικό ανατολικό παζάρι. Το αποτέλεσμα της απίστευτα άτολμης κυβερνητικής στάσης είναι ότι η Ελλάδα πηγαίνει στο Ελσίνκι με τη σκέψη προσκολλημένη στο κομματικό συμφέρον και ως εκ τούτου με περιορισμένες δυνατότητες να χειριστεί αποτελεσματικά το θέμα.

Ωφελήμενοι

Έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες, επιθυμώ, για μια ακόμα φορά, να επισημάνω τα εξής:

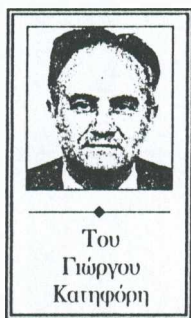
Θεωρώ ότι από όλες τις χώρες της Ευρώπης, εκείνη που θα ωφεληθεί περισσότερο από μια ενδεχόμενη μελλοντική είσοδο της Τουρκίας στην Ενωμένη Ευρώπη, είναι η Ελλάδα.

Έχουμε πολλά προβλήματα με την Τουρκία. Κανένα από αυτά δεν πρόκειται να λυθεί αύριο το πρωί. Κάθε ένα από αυτά τα προβλήματα όμως, η ασφάλεια, τα χωρικά ύδατα, η υφαλοκρηπίδα, το Κυπριακό, κάθε ένα από αυτά τα προβλήματα θα μπορεί να βρει τη λύση του πολύ πιο εύκολα αν η Τουρκία έχει δεχθεί

Η Αμερική μάς πίεσε να χρίσουμε υποψήφιο μέλος την Τουρκία, είπε ο Γερμανός επίτροπος για τη διεύρυνση Φερχόγκεν, τώρα μας πιέζει και για την Ουκρανία και τις χώρες του Καυκάσου. Ε, να τους πούμε κι εμείς να πάρουν το Μεξικό και την Κούβα.

Η επικίνδυνη διεύρυνση

Ο επίτροπος για τη διεύρυνση Γερμανός κ. Φερχόγκεν (τέλος πάντων, με αυτά τα γερμανικά ονόματα, Μάαστριχτ, Φερχόγκεν, μέχρι να τα συνηθίσουμε, θα κινδυνεύσει να διαλυθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση), ο κ. Φερχόγκεν λοιπόν, στην τελευταία εμφάνιση στην Επιτροπή Εξωτερικών Σχέσεων του Ευρωκοινοβουλίου, άρχισε την ομιλία του με ένα γερμανικό αστέιο.

Του
Γιώργου
Κατιφόρη

«Δεν προφτάσαμε να χρίσουμε την Τουρκία υποψήφιο μέλος» (είναι η άποψη της Επιτροπής, όχι του Ευρωκοινοβουλίου, ούτε του Συμβουλίου, ότι η Τουρκία είναι ήδη υποψήφιο μέλος – άποψη που την πολέμησαν όλοι οι Έλληνες ευρωβουλευτές και πολλοί άλλοι) «και τώρα η Αμερική μάς πιέζει να προσεγγίσουμε την Ουκρανία και τις χώρες του Καυκάσου. Ε, να τους πούμε κι εμείς να πάρουν το Μεξικό στις ΗΠΑ». Ή μάλλον, την Κούβα, θα μπορούσε κανείς να συμπληρώσει. Γιατί από απόψη απόκλισης από τις δημοκρατικές αρχές – δεν έχει σημασία προς τα Δεξιά ή προς τα Αριστερά – η Κούβα είναι το αντίστοιχο της Τουρκίας, δεν είναι το Μεξικό.

Αυτά είπε ο κ. Φερχόγκεν και προχώρησε στις εξηγήσεις του για την Τουρκία. Το αστέιο του, όμως, τριγύριζε στο μυαλό μου. Λένε ότι ένα γερμανικό αστέιο δεν είναι υποθήκη για γέλια. Και πραγματικά. Αν καθίσει να το καλοσκεφτεί κανείς, αρχίζει να ανησυχεί με το χιούμορ του κ. επιτρόπου. Πώς, δηλαδή. Μας πιέζουν οι Αμερικάνοι να κάνουμε τώρα ανοίγματα στην Ουκρανία και στις χώρες του Καυκάσου; Με ποια προοπτική; Οι χώρες αυτές, καλές ή κακές, δίκαιες ή άδικες, αποτελούν ζώνη άμεσης ρωσικής επιρροής. Δεν είναι ούτε Τσεχοσλοβακία, ούτε Ουγγαρία, ούτε Πολωνία.

Είναι χώρες που γι' αυτές η Ρωσία έχει δείξει πως είναι έτοιμη να πολεμήσει – που πολεμεί ήδη. Διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς αυτές δεν είναι δυνατόν να έχει τον ίδιο χαρακτήρα που έχει η διεύρυνση στην Κεντρική Ευρώπη. Εκεί δημιουργήθηκε ένα κενό ισχύος που η Ευρωπαϊκή Ένωση καλείται να το συμπληρώσει φυσιολογικά, χωρίς αντιστάσεις. Αν τώρα με αμερικάνικη πίεση αρχίσει να επεκτείνεται και προς την Ουκρανία ή τον Καύκασο, τότε το παιχνίδι αλλάζει. Γιατί μια τέτοιου είδους διεύρυνση δεν μπορεί να γίνει χωρίς τριβές. Εκεί, δεν υπάρχει κενό ισχύος. Η Ρωσία θα αντισταθεί και το λιγότερο που θα έχει να αντιμετωπίσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, θα είναι η έναρξη μιας σκληρής διπλωματικής αναμέτρησης. Αν επικρατήσει αυτή η αμερικανόπνευστη πολιτική, θα έχουμε δύο ειδών διευρύνσεις:

τη μαλακή και τη σκληρή, την ήπια και την επιθετική. Για τη δεύτερη δεν είναι έτοιμη η Ευρώπη, ούτε πρέπει να είναι.

Μπορεί, όμως, να είναι έτοιμη η Αμερική. Έτοιμη να σπρώξει την Ευρώπη στην επικίνδυνη αυτή πορεία. Και όχι μόνον αιυτό. Η Αμερική μπορεί να είναι έτοιμη να ξαναπαίξει το γνωστό από τον Ψυχρό Πόλεμο, παιχνίδι, να βαφτίζει «δημοκρατίες» διάφορα δικτατορικά καθεστώτα, για να τα χωρέσει στα σχέδια των συμμαχιών του «ελεύθερου κόσμου». Οι παλιότεροι έχουμε πικρή πείρα από τέτοιου είδους «δημοκρατίες» – τι Νότιος Κορέα του Σίνγκμαν Ρι, τι Βιετνάμ του πτέραρχου Κιμ, τι Κονγκό του ηρωικού Μομπούτου, τι Χιλή του Πινοσέτ. Ωρες είναι τώρα να πρέπει να αγκαλιάσει η Ευρώπη σας, δημοκράτες, διάφορους υταλινικής προπαίδειας ισλαμιστές από το Νταγκεστάν ή το Τουρκμενιστάν.

Τσως αυτά να μην εντυπωσιάζουν την αμερικανική εξωτερική πολιτική, προκειμένου να προωθήσει τους σκοπούς της. Ο πρόεδρος Κλίντον, φιλοσοφώντας, το είπε στην Τουρκία. «Και η δική μου χώρα είχε Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αλλά είχαμε και δούλους». Δεν χάλασε ο κόσμος παιδιά. Καλή θέληση να υπάρχει και όλα διορθώνονται.

Στο μεταξύ, όμως, τι θα έχει απομείνει από την Ευρωπαϊκή Ένωση; Ασφαλώς δεν είναι καθόλου για γέλια το γερμανικό αστέιο.

Η κυβέρνηση οφείλει να αποδείξει με τη στάση της στο Ελσίνκι ότι εκπροσωπεί έναν ευρωπαϊκό και όχι τριτοκοσμικό λαό. Να αποσυνδέσει απολύτως τις ελληνοτουρκικές διαφορές από το ζήτημα αναβάθμισης της Τουρκίας σε υποψήφια χώρα της Ε.Ε. και να προβάλει βέτο στην εισδοχή της, γιατί η χώρα αυτή δεν πληροί τις προϋποθέσεις του δημοκρατικού πολιτεύματος

Τα φαντάσματα και πώς αυτά διαλύονται...

Τελικά, όπως τη συμπεριφορά σου καθορίζει η συμπεριφορά του άλλου, έτσι και ο τρόπος που θεωρείς τον άλλο έχει σχέση με το πώς και τι σε θεωρεί εσένα ο άλλος. Δεν πρόλαβε να αναχωρήσει ο Αμερικανός πρόεδρος από την Ελλάδα και πληροφορούμαστε από περιπούδατο άρθρο του R.C. Longworth στη «Chicago Tribune» (28 Νοεμβρίου) ότι οι Έλληνες «πρέπει να είναι το τελευταίο αμιγώς βαλκάνιο έθνος», δεδομένου ότι οι Έλληνες κατευθύνονται από τα «χειρότερα στερεότυπα του βαλκάνιου συναισθηματισμού».

Του
Νεοκλή
Σαρρί

Η Ελλάδα, κατά τον αρθρογράφο, «συνέχεται με την ισλαμική Μέση Ανατολή και είναι χώρα χωρικών... η πολιτική της ζωή, τα φρεγγά και η μουσική της είναι πιο κοντά στην Εισαμπούλ και τη Δαμασκό, παρά στο Λονδίνο και το Παρίσι. Πολύ συχνά το πάθος κυριαρχεί στη λογική και της είναι ενδημική η βαλκάνια ασθένεια - τόσο πολύ Ιστορία στερούμενη οπτικής... μια χιλιετία εξουσίας των Βυζαντινών και Οσμανών αυτοκρατόρων συνετέλεσαν ώστε αυτή, όπως η Ρωσία, να στερηθεί από όλα τα μεγάλα γεγονότα... τα οποία δημιουργήσαν τον σκεπτικισμό και τη νηφαλιότητα της Δυτικής σκέψης». Γι' αυτό και οι Έλληνες διακατέχονται από «συναισθηματικό εθνικισμό» (!) και είναι έμπλεοι «αντανάκλαστικής εχθρότητας»!!! Ο αρθρογράφος στην πραγματικότητα επαναλα-

βάνει επανηλμένες τις απόψεις που εκθέτει στο ελσινικό και τρισάθλιο έργο του ο γνωστός και μη εξαιρετός κ. Robert Kaplan «Φαντάσματα Βαλκανίων». Το άγνωστο στους πολλούς - αλλά απόλυτα ακριβές - είναι ότι το έργο αυτό έχει μελετήσει ο κ. Κλίντον και δι' αυτού έχει μορφώσει γνώμη για την περιοχή. Γνώμη η οποία κατέληξε στις γνωστές και τόσο καταστροφικές αποφάσεις του.

Μπορεί ο κ.κ. Γιώργος Δαριώτης και Φ. Σπυρόπουλος, ύπατος πρόεδρος της ΑΧΕΠΑ και εκτελεστικός διευθυντής του «Ελληνοαμερικανικού Προγράμματος Μέσων Επικοινωνίας» αντίστοιχα, στην εμπνευσμένη και αποστομωτική απάντησή τους στην εφημερίδα που αναστήλωσε το κακόηθες δημοσίευμα, να επισημαίνουν ότι χρήση παρόμοιων εκφράσεων για τους ισπανόφωνους, Εβραίους, Ιταλούς και Αφροαμερικανούς ή για άλλες φυλετικές ή εθνικές ομάδες, έτσι όπως συνοδεύεται από την κατηγορία του «αντιαμερικανισμού», θα χαρακτηριζόταν ως κορύφωση ενός φρικαλέου ρατσισμού. Ωστόσο είναι γεγονός ότι σημαντική μερίδα των διαμορφωτών της κοινής γνώμης στην Αμερική έτσι βλέπουν τους Έλληνες. Κάτι που δεν μπόρεσαν να ψιμωδιάσουν οι

φιλόφρονες προσηρήσεις του κ. Κλίντον στην Αθήνα - όταν μάλιστα δεν συνοδεύθηκαν από καμία απτή χειρονομία.

Για την Τουρκία το πράγμα ήταν διαφορετικό. Γιατί οι λόγοι του Αμερικανού προέδρου συνοδεύτηκαν από πράξεις, όπως η υπογραφή της συμφωνίας ΗΠΑ - Γεωργίας - Τουρκίας για την κατασκευή του πετρελαιοαγωγού Μπακού - Τζεϊχάν. Ουδείς στην Ελλάδα σκέφτηκε να του θυμίσει τον πολυσυζητημένο αγωγό Μπουργκάζ - Αλεξανδρούπολης. Αθελήτα του κανείς πιστεύει ότι η κατάπνιξη στα βουβά της κουρδικής επανάστασης και η διαγραφή από τον χάρτη 3.000 κορδικών χωριών λες και έγιναν για να ξεκαθαρίσει το τοπίο προκειμένου να μπορέσει να διέλθει εν ασφάλεια ο πετρελαιοαγωγός ώστε να ρέει απρόσκοπτα το καυκάσιανό πετρέλαιο προς την Κιλίκια, προς δόξαν των αμερικανικών συμφερόντων εταιρειών. Επειδή όμως τα περί Βαλκανίων «Φαντάσματα» θα πρέπει να διαλυθούν, φρονούμε ότι επιβάλλεται και αυτό να γίνει με πράξεις και όχι με άναρθρες και ασυνάρτητες κραυγές αποδοκιμασίας οι οποίες στο κάτω - κάτω της γραφής είναι εκείνα που τα συντηρούν. Η κυβέρνηση οφείλει σθεναρά να αποδείξει με τη στάση της στο Ελσίνκι ότι εκπροσωπεί έναν ευρωπαϊκό και όχι τριτοκοσμικό λαό. Να αποσυνδέσει απολύτως τις ελληνοτουρκικές διαφορές από το ζήτημα αναβάθμισης της Τουρκίας σε υποψήφια χώρα της Ε.Ε. και να προβάλει βέτο στην εισδοχή της, γιατί η χώρα αυτή δεν πληροί τις προϋποθέσεις του δημοκρατικού πολιτεύματος. Έτσι, αντί να ζητεί «χειρονομίες καλής θέλησης» για την Κύπρο ή άλλα παρεμφερή, να απαιτήσει, για παράδειγμα, την άμεση κατάγηση υφιστάμενων αντιδημοκρατικών θεσμών, όπως του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας, και την καθιέρωση δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων του Λνώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου... Και να επιμείνει προπάντων για την άμεση αποφυλάκιση των «καταδένων της σκέψης» όπως ο καθηγητής Ισλαμ Μπεσιζή, ο τυφλός στοχαστής Γιαγμούφοντερέλι κ.ά. Εξυπακούεται ότι πριν από κάθε σκέψη θα πρέπει να κατοχυρωθούν τα πολιτιστικά και πολιτικά δικαιώματα των Κοιόρδων και των λοιπών εθνικών ή εθνοτικών ομάδων. Κάτι δηλαδή το αυτονόητο για κάθε υποψήφια προς ένταξη στην Ε.Ε. χώρα...

Η Ελλάδα θα πρέπει να παύσει να είναι μίση και να απαλλαγεί από τα «βαλκάνια» σύνδρομά της. Είναι αυτονόητο ότι όταν λειτουργήσει στην Τουρκία ουσιαστική δημοκρατία, θα επιλυθούν στο μεγαλύτερο ποσοστό τα μεταξύ των δύο χωρών προβλήματα, δεδομένου ότι αυτά δεν είναι το αίτιο, αλλά το αποτέλεσμα των καθεστώτων και της νοστοροπίας που το αναπαράγει και το συντηρεί.

Ο Νεοκλής Σαρρί είναι καθηγητής της Κοινωνιολογίας της Ιστορίας στο Πάντιο Πανεπιστήμιο.

